

МОЛОДИЙ КОМУНІСТ

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання VI
№ 17 (524)

П'ятниця, 9 лютого 1962 р.

Ціна 2 коп.

Кандидати в депутати — кращі сини Батьківщини

7 лютого на Семенівсько-Головіківському вугільному розрізі відбулися багатолюдні передвиборні збори шахтарів, присвячені висунуттю кандидатів у депутати Верховної Ради СРСР.

Першим взяв слово заступник головного інженера розрізу М. К. Петраченко. Він вносить пропозицію висунути від колективу розрізу кандидатом у депутати Ради Союзу по Олександрійському виборчому округу № 505 члена Президії ЦК КПРС, першого секретаря ЦК КП України Миколу Вікторовича Підгорного.

Виступаючий говорить про величезну державу і партійну роботу кандидата в депутати і закликає всіх присутніх віддати свої голоси за кандидатів блоку комуністів і безпартійних.

Машиніст екскаватора П. І. Брагін від усього серця підтримує пропозицію т. Петраченка. Він також називає кандидатом у депутати Ради Союзу ім'я міністра будівництва електростанцій СРСР Гната Трохимовича Новикова.

— Ми добре знаємо тов. Новикова, — говорить тов. Брагін, — як невтомного борця за щастя народу. На посту начальника будівництва Кременчуцької ГЕС Гнат Трохимович зарекомендував себе чудовим будівельником-енергетиком, хорошим організатором, чуйним керівником.

На трибуні — начальник розрізу М. А. Федосенко. Він гаряче підтримує висунуті кандидатури, розповідає про велике трудове піднесення, яке панує серед робітників у дні підготовки до виборів до Верховної Ради СРСР.

Збори одностайно постановили висунути кандидатами в депутати Ради Союзу Верховної Ради СРСР по ОЛЕКСАНДРІЙСЬКОМУ ВИБОРЧОМУ ОКРУГУ № 505 товаришів МИКОЛУ ВІКТОРОВИЧА ПІДГОРНОГО і ГНАТА ТРОХИМОВИЧА НОВИКОВА.

Цього ж дня багатолюдні збори трудящих по висунуттю кандидатів у депутати відбулися на Кременчуцькій гідроелектростанції, у колгоспі імені Щорса Долинського району.

На передвиборних зборах тут висунути кандидатами у депутати Ради Союзу Верховної Ради СРСР по ОЛЕКСАНДРІЙСЬКОМУ ВИБОРЧОМУ ОКРУГУ № 505 член Президії ЦК КПРС, перший секретар ЦК КП України МИКОЛА ВІКТОРОВИЧ ПІДГОРНИЙ і міністр будівництва електростанцій СРСР ГНАТ ТРОХИМОВИЧ НОВИКОВ.

Кубі бути вільною!

КУБА! Країна, до якої зараз прикована увага мільйонів людей світу. Всі, хто має шире серце і ясний розум, підтримують величну боротьбу невеликого, але відважного народу за свободу і честь своєї Вітчизни.

Ріками крові і смертю кращих синів свого народу завоювала Куба право називатися вільною серед вільних. Та імперіалісти США намагаються перешкодити кубинцям будувати своє щастя. Вони як вогню бояться соціалістичних перетворень в цій країні. Щоб запобігти поширенню соціалістичної революції на всьому латиноамериканському континенті, американський імперіалізм скликав нараду в Пунта-дель-Есте. І тут він потерпів ганебний провал. Гнів і обурення викликають його підступні наміри.

Позавчора в приміщенні Бобринецького технікуму сільського господарства відбувся мітинг трудящих райцентру і кубинських юнаків, які навчаються в училищі механізації сільського господарства. Мітинг відкрила секретар Бобринецького райкому КП України Н. С. Олійник. Потім виступив учень училища механізації Олександр Шеремет.

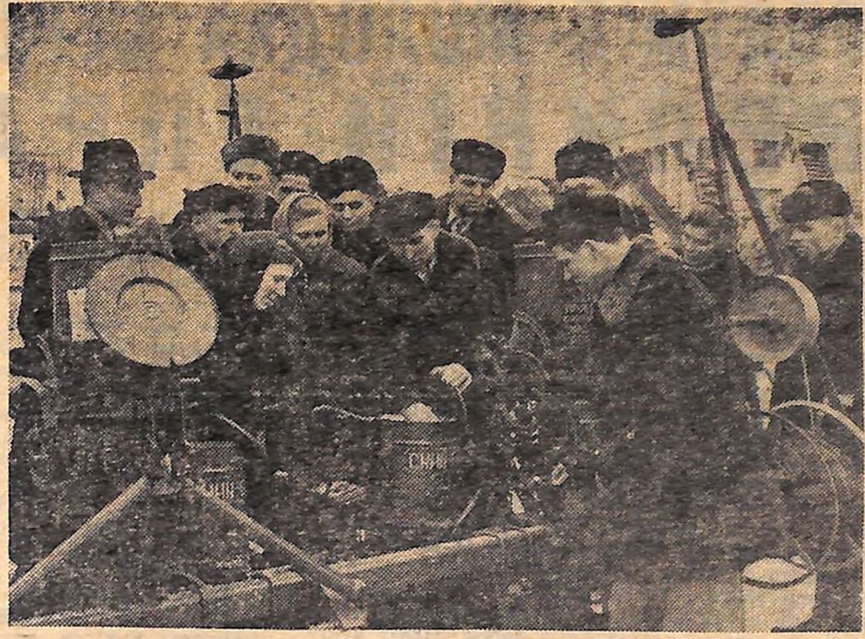
— Народа міністрів закордонних справ країн Організації американських держав, — говорить він, — під тиском США прийняла несправедливу резолюцію про штучну ізоляцію Куби від американського континенту. Нічим не прикрита підготовка імперіалізму до нової інтервенції проти Куби, загроза знесилити її економічною блокадою викликає справедливі гнів прогресивної громадськості всього світу. І хай пам'ятають янки, що Куба не одинока. Наші серця, серця всіх чесних людей з Кубою. Руки геть від Куби!

— Ми зібрались на цей мітинг, — сказав кубинець Роландо Альбарес, — щоб затравити ганьбою американських імперіалістів, які знову протягують свої звиріпані лапи до свободолюбивої Куби. Американський імперіалізм, відчуваючи свою загибель, прагне придушити революційний рух в будь-якій країні, в тому числі і на Кубі. Але нас не лякає. Куба веде справедливу боротьбу, буде нове прекрасне життя, є маяком у визвольній боротьбі для латиноамериканських народів. Ми не боїмося, бо знаємо, що з нами все чесне людство світу, весь табір соціалізму, з нами могутній і вірний друг — Радянський Союз.

На мітингу виступили також доярка колгоспу імені Ж. з'їзду КПРС Бобринецького району Валентина Колос, кубинець Хуан Ваядарес, секретар обкому ЛКСМУ Т. П. Лашевська.

Учасники мітингу з великим піднесенням прийняли листи президенту республіки Куби Освальдо Дортікосу, прем'єр-міністру Фіделю Кастро, а також Асоціації молодих повстанців Куби, в яких висловлюють свою підтримку героїчному народу в його справедливій боротьбі.

КНІВ. Група учасників республіканської наради молодих кукурудзководів з Кіровоградщини оглядає нові сільськогосподарські машини на Виставі передового досвіду в народному господарстві УРСР. Фото Ю. МОСЕНЖНИКА. (Фотохроніка РТАУ).

ПОЛУМ'Я МОЛОДИХ СЕРДЕЦЬ, НАТХНЕННУ ПРАЦЮ — ВЕЛИКІЙ СПРАВІ КОМУНІЗМУ

Республіканська нарада молодих кукурудзководів

Два дні в Київському палаці спорту молоді кукурудзководи Радянської України вели ділову розмову про те, як збільшити свій патріотичний внесок у велику справу будівництва комунізму, дати країні вдосталь продуктів сільського господарства. Все полум'я гарячих сердець, комсомольське завзяття, натхненну працю — успішному здійсненню історичних рішень ХХІІ з'їзду партії, Програми КПРС — таке одностайне прагнення комсомольців, всієї молоді, що ведуть наполегливий штурм нових рубежів славного семіріччя.

В кожній промові, проголошеній з трибуни наради, відчувалось глибоке піклування про дострокове виконання взятих на 1962 рік високих зобов'язань. А вже скоро весна, не за горами той час, коли сотні тисяч юнаків і дівчат, разом з усіма хліборобами республіки, вийдуть в поле, щоб покласти в землю золоті зерна й виростити на комсомольських гектарах найвищий в світі врожай «королеви полів». Щоб цього добитися, треба своєчасно подбати про добрива, насіння, добре підготувати машини, кожному кукурудзководові оволодіти правилами передової агротехніки.

В похід за велику кукурудзу юнаки і дівчата вирушають сповнені сил і енергії, озброєні могутньою технікою, якою щедро оснащає Батьківщина колгоспи і радгоспи. Вірний шлях до успіху вони бачать в цінних порадах і настановах, які дав Микита Сергійович Хрущов на республіканській нараді працівників сільського господарства України та на зональних нарадах, в чудовому досвіді передовиків, у великих досягненнях радянської науки.

Хай же вам щастить, невтомні трудівники соціалістичних лан! Великих, багатих вам врожаїв!

Вчора, 7 лютого, на нараді тривало обговорення доповіді першого секретаря ЦК ЛКСМУ Ю. Н. Єльченка «Про завдання молодих кукурудзководів республіки по вирощуванню високих урожаїв кукурудзи в 1962 році».

Минулий рік був для нас особливо знаменним, говорить ланкова колгоспу імені Калініна Тернопільської області Марія Тимчук. Мені пощастило побувати на січневому Пленумі ЦК КП України, де з великою яскравою промовою виступив товариш М. С. Хрущов. Всім нам глибоко в серце запали його настанови і поради. Наші комсомольці, всі колгоспники керувались ними у своїй практичній роботі.

Марія Тимчук розповідає, що на Тернопільщині нараховуються сотні майстрів високих урожаїв кукурудзи. За їх методами торік працювали 782 ланки і 278 молодіжних агрегатів, які на площі 77 тисяч гектарів зібрали хороший урожай.

В роботі молодим кукурудзводам області значно допомогло застосування технологічної карти, яка розроблена на основі передових методів праці знатних майстрів. Як робітники на заводі, перш ніж варити сталь, досконало вивчають технологію виробництва, так і ми, кукурудзководи, підкреслює тов. Тимчук, повинні знати, коли і як провести той чи інший агротехнічний захід.

Ідучи назустріч Пленуму ЦК КПРС, з'їзду ВЛКСМ, ЛКСМУ, ланка Марії Тимчук веде напружену боротьбу за одержання в 1962 році 100 центнерів зерна кукурудзи на кожному з 100 гектарів. Зараз члени ланки заготовляють місцеві добрива, а механізатори вивозять їх на ділянку — на кожний гектар по 25 і більше тонн.

Тепло зустріли учасники наради виступ знатної ланкової з колгоспу імені Першого травня Черняхівського району Житомирської області, Героя Соціалістичної Праці Н. Г. Заглади. Вона розповіла молоді про те, як починала свій трудовий шлях батрачкою у куркулів і поміщика, яке велике щастя дає їй, вже літній жінці, вільна радісна праця на колгоспних ланках, бо плоди цієї праці йдуть на користь всьому суспільству, всім людям, служать великій справі комуністичного будівництва в нашій країні.

Надія Григорівна поділилась з учасниками наради досвідом вирощування зернових культур, цукрових буряків, картоплі, льону. Вона повідомила, що її ланка тримає світовий рекорд по вирощуванню льону: ланка за один рік зібрала два урожаї і одержала 41 центнер льноволокна з гектара.

Але кукурудзу у нас, на Поліссі, колись зовсім не вирощували, говорить тов. Загида. У нас навіть і насіння її не було. Одного разу на нараді передовиків сільського господарства України товариш Микита Сергійович Хрущов порадив мені спробувати посіяти на Поліссі кукурудзу. Я дала згоду. Коли приїхала додому, мене вже чекало насіння кукурудзи, яке літаком було надіслано в наш колгосп.

І радісно, і тривожно було мені братися за нову справу. Але якщо дала слово — всіх сил докладала, а додержуй його. Посіяла я тоді під заступ, вручну. Виросла кукурудза сантиметрів 30 і сіла. А у нас на краю села жив старий дідок, йому вже було років за 80. Робити йому було нічого, от він ходив скрізь і придивлявся, що робиться на селі. Подивився один раз на мою кукурудзу і каже: «Ще якби ви, Надіє Григорівно, з богом в серці сіяли її, то може й виросла б ця кукурудза».

Ну, що мені було робити? І вирішила я піти до агронома в МТС, порадитись. «А ви зробіть підживлення курячим послідом, підлийте розчин під кожне стебло та підгорніть» — так мені сказали в МТС. Я це все виконала. І що ж ви думаєте — за два тижні кукурудзу не можна було впізнати, вона почала рости, набирати сили. От тоді знову прийшов цей дід та й каже: «А ви знаєте, товариші, Надіє Григорівно хоч і комуніст, а мабуть богу молиться, бо такої кукурудзи не діждала б». (Сміх в залі. Оплески).

І з того часу почала я, дорогі друзі, вирощувати цю чудову культуру. По 60, 70, 80, 90, 100 і навіть по 111 центнерів збирали ми врожай качанистої з кожного гектара. Вона дає і зерно, і хороший силос — а значить, і молоко, і м'ясо, і сало.

Я закликаю вас, товариші, беріться по-справжньому за вирощування цієї чудової культури, впроваджуйте передову агротехніку, досягнення науки, застосовуйте багату техніку, яку зараз ми в достатку маємо в кожному колгоспі і радгоспі, і ви доб'єтесь великих успіхів.

Про наполегливу боротьбу молдавських комсомольців і молоді за вирощування високих урожаїв кукурудзи розповів в своєму виступі секретар ЦК ЛКСМ Молдавії М. В. Бондаренко. Він зазначив, зокрема, що велику допомогу в цьому подає республіці створена за рішенням ЦК ВЛКСМ зональна рада по районах України і Молдавії, яка організовує широкий обмін досвідом виробництва цієї культури.

Кукурудза стала справжнім господарем наших ланів, сказала ланкова колгоспу «Дружба» Іршавського району на Закарпатті Марія Мелай. Приємно усвідомлювати, що серед комсомольсько-молодіжних ланок області найвищий урожай її виростила наша ланка. Ми одержали по 101 центнеру зерна і по 700 центнерів зеленої маси з гектара. Інші комсомольсько-молодіжні ланки колгоспу «Дружба» виростили по 60—90 центнерів. ЦК ЛКСМ України високо оцінив роботу первинної комсомольської організації артілі, яка зайняла одне з перших місць в республіканському змаганні кукурудзководів.

Промовець підкреслює, що запорукою успіху було впровадження у виробництво передового досвіду, якому навчили молодь колгоспу знатні кукурудзководи Ю. Ю. Піщ'єж і Г. М. Ладані, і висловлює їм за цю науку ширю комсомольську подяку.

Про роботу учнівської виробничої бригади кукурудзководів Мишуринської середньої школи Верхньодніпровського району на Дніпропетровщині розповів керівник цієї бригади Василь Бондар. Ще в 1949 році, за ініціативою Марка Озерного, в школі була створена ланка кукурудзководів. Тепер тут працює бригада, яка в минулому році на 10 гектарах одержала по 76,5 центнера сушого зерна кукурудзи і по 125 центнерів гарбузів з гектара. У 1962 році учні вирішили одержати по 90 центнерів зерна на кожному з 15 гектарів. «Озернятам» допомагає послідовниця прославленого кукурудзвода Г. Г. Стара.

В Мишуринській школі створено школу кукурудзководів «озернят». Завдання її полягає в тому, щоб тісніше зв'язати середню загальноосвітню школу з потребою сільськогосподарського виробництва, підготувати постійні кадри для колгоспу, які добре будуть обізнані з «секретами» вирощування 200-центнерних врожаїв кукурудзи.

Марія Гапончук з колгоспу «Україна» Клеванського району Ровенської області і Валентина Синьок з колгоспу «Дружба» Бердянського району Запорізької області очолюють комсомольсько-молодіжні ланки, які добились перших успіхів у вирощуванні кукурудзи на великих площах. Борючись за звання колективів комуністичної праці, ровенські і запорізькі молоді трудівники в нинішньому році взяли на себе підвищені зобов'язання. Виступаючи з трибуни наради, ланкові говорили різними словами, але думка у них була одна: ми працюватимемо так, щоб бути гідними високого звання будівника комунізму.

Продовження на 2-й стор.

ПОЛУМ'Я МОЛОДИХ СЕРДЕЦЬ, НАТХНЕННУ ПРАЦЮ — ВЕЛИКІЙ СПРАВІ КОМУНІЗМУ

(Продовження).

Секретар ЦК ВЛКСМ В. А. Саушев у своєму виступі повідомив, що діями ЦК ВЛКСМ підбив підсумки всесоюзного соціалістичного змагання молодих кукурудзіводів по вирощуванню високих врожаїв в 1961 році. Переможцями визнані по Українсько-Молдавській зоні — Молдавська республіканська, Полтавська і Кіровоградська області комсомольські організації.

Представникам Полтавської і Кіровоградської областей тов. Саушев вручає перехідні Червоні прапори ЦК ВЛКСМ і Міністерства сільського господарства Союзу РСР, почесні грамоти ЦК ВЛКСМ.

Приймаючи перехідні Червоні прапори, секретар Полтавського обкому комсомолу В. Г. Прокопенко і секретар Кіровоградського обкому комсомолу О. Ф. Мальований урочисто запевнили учасників наради, що молоді комсомольці Полтавської і Кіровоградської областей докладуть всіх сил, щоб у четвертому році семирічки добитись ще вищих показників у вирощуванні кукурудзи.

На нараді, тепло зустрінутий присутніми, виступив з промовою Голова Ради Міністрів Української РСР В. В. Щербицький.

Приємно і радісно було слухати, говорить тов. Щербицький, змістовні, запальні промови молодих будівників комунізму, як і яскраві, душевні поради і побажання представників старшого покоління — прославлених майстрів високих врожаїв Євгенія Олексійовича Долинюка та Надії Григорівни Заглади. Серце напоєноється гордістю за нашу рідну партію, за любиму Батьківщину, які створили всі умови для творчої праці, щастливого і радісного життя нашого народу.

Молодь України, яка йде в перших рядах всенародної боротьби за комунізм, багато вкладає сил в розвиток сільського господарства, зокрема в збільшення виробництва кукурудзи. В минулому році в республіці на вирощуванні кукурудзи працювало близько 30 тис. комсомольсько-молодіжних ланок і учнівських виробничих бригад. Всього у вирощуванні кукурудзи брало участь близько 400 тисяч сільських юнців і дівчат.

Республіканська нарада молодих кукурудзіводів буде мати велике значення, бо вона дала змогу обміняти досвідом, порадитись, що потрібно зробити для дальшого різкого збільшення виробництва кукурудзи, як краще використати молодецький запал, енергію і завзяття на розв'язання найважливішого завдання нашої партії — збільшення виробництва зерна, як основи всього сільськогосподарського виробництва.

Дозвольте від імені Центрального Комітету Комуністичної партії України і Уряду передати вам і всім молодим передовикам сільського господарства нашої республіки, які показують зразки свідомого, комуністичного ставлення до праці, палкий привіт і сердечно побажати вам нових великих успіхів у роботі, навчанні і особистому житті.

Далі тов. Щербицький детально спиняється на підсумках минулого, 1961 року, наводить переконливі цифри і факти про величезні досягнення радянського народу, в тому числі і трудящих Радянської України, в боротьбі за здійснення грандіозних планів комуністичного будівництва, накреслених історичними рішеннями XXII з'їзду КПРС і новою Програмою нашої партії.

По республіці в цілому семирічний план виконується з випередженням майже на рік, а по ряду важливих галузей — навіть на 2 роки.

З перших днів нового року працівники промисловості, будівництва, транспорту наполегливо працюють, щоб забезпечити успішне виконання плану четвертого року семирічки.

Микита Сергійович Хрущов у звітній доповіді на XXII з'їзді КПРС дав високу оцінку роботі нашої республіки по збільшенню виробництва зерна в 1961 році. Посівні площі сільськогосподарських культур збільшились проти 1960 року на 388 тисяч гектарів. Значно розширено площі посіву кукурудзи на зерно в півній стиглості, бобових культур, цукрових буряків і соняшника. Перевиконано план вихідного поголів'я великої рогатої худоби і свиней.

Прийміть поголів'я великої рогатої худоби по всіх категоріях господарств за рік становив 1.670 тисяч голів, у тому числі корів — 292 тисячі, поголів'я свиней збільшилось на 3.409 тисяч, овець і кіз — на 623 тисячі голів.

В минулому році республіка одержала близько 2,1 мільярда пудів зерна кукурудзи, зібраної в молочновоскової стиглості, тобто виконала зобов'язання, взяте на січневому Пленумі ЦК КПРС, ділом відповіла на критику, якій було піддано на цьому Пленумі республіку. В засіки Батьківщини засипано 786 млн. пудів хліба. Такої кількості зерна колгоспи і радгоспи нашої республіки ще ніколи не виробляли і не продавали державі.

В успішному виконанні взятих зобов'язань велику роль відіграла кукурудза, валовий збір сухого зерна якої становив 627 мільйонів пудів, або майже 30 процентів до валового збору всіх зернових культур. Державі продано зерна кукурудзи 179 мільйонів пудів, втричі більше проти 1960 року, зернобобових культур одержано 82 мільйони пудів, або в два рази більше.

Успіх нашої республіки у збільшенні виробництва зерна вирішили кукурудза, озима пшениця і горох, питома вага яких у валовому зборі зерна становить майже 60 процентів.

В грудні 1961 року відбулася нарада працівників сільського господарства України, на якій було обговорено підсумки за минулий рік і завдання по виконанні рішень XXII з'їзду КПРС в справі дальшого підвищення сільського господарства республіки.

В своїй промові на цій нараді товариш М. С. Хрущов дав глибокий аналіз стану сільськогосподарського виробництва, вказав нам на величезні можливості і резерви по збільшенню виробництва зерна, м'яса, молока та іншої сільськогосподарської продукції, які полягають в кращому використанні земель, в поліпшенні структури посівних площ за рахунок розширення посівів кукурудзи, зернобобових культур та цукрових

буряків на корм худобі, особливо серйозну увагу звернув М. С. Хрущов на недостатнє використання можливостей республіки по збільшенню виробництва кукурудзи на зерно і силос.

В минулому році ми одержали сухого зерна кукурудзи лише по 25,8 центнера з гектара, а зеленої маси з качанами у молочновоскової стиглості всього по 161 центнеру з гектара. Для нашої республіки це дуже мало. Колгоспи і радгоспи всіх областей України можуть одержувати значно вищі врожаї кукурудзи. Це стверджують такі факти. В минулому році 243 колгоспів і радгоспів, близько 8,5 тисячі ланок зібтали сухого зерна кукурудзи по 50—70 центнерів з гектара. На площі 533 тисячі гектарів зібрано зерна по 40—60 і більше центнерів. В тому числі понад 4.000 молодіжних ланок одержали по 50 і більше центнерів кукурудзи з гектара.

Важливо відзначити, що високі врожаї зерна кукурудзи і зеленої маси одержано в багатьох колгоспах і радгоспах усіх зон республіки.

Візьмо стлову зону, де часто посилаються на несприятливі метеорологічні умови. В цій зоні на площі близько 70 тис. гектарів одержано урожай зерна кукурудзи понад 50 центнерів з гектара. Радгосп «Бесарабський» Тарутинського району, який розташований в більш посушливій частині Одеської області, одержав урожай сухого зерна по 52,4 цнт. з гектара на площі 1690 гектарів.

В Донецькій області радгосп «Шахтар» Велико-Новосільського району на площі 1.120 гектарів одержав урожай сухого зерна кукурудзи по 52,3 центнера з гектара.

Ці та багато інших прикладів одержання високого врожаю кукурудзи в посушливих умовах степової зони показують, наскільки безпідставні посягнення тих керівників, які, одержавши низькі врожаї, шукають причини цього не в своїй поганій роботі, а в несприятливих метеорологічних умовах.

В лісостеповій зоні багато колгоспів Київської, Черкаської, Полтавської, Вінницької та інших областей виростили по 50—60 і більше центнерів зерна кукурудзи з гектара та по 300—400 центнерів силосної маси.

Колгоспи і радгоспи Кагарлицького району Київської області на площі 3.929 гектарів зібтали врожай кукурудзи по 50,1 центнера зерна і на площі 3.799 гектарів по 312 цнт. силосної маси з гектара. Це не випадково. Кагарлицький район відзначається високою культурою землеробства. Кукурудзу тут було розміщено по зяблевій оранці, внесено по 12 тонн органічних добрив на гектар. Крім того, при посіві вносилися органічно-мінеральні суміші. Всі площі своєчасно і високоякісно були оброблені.

В цьому районі працювало 48 комсомольсько-молодіжних ланок, які на площі 2.150 гектарів зібтали по 58 центнерів зерна кукурудзи з гектара і на площі 2.400 гектарів по 390 центнерів силосної маси.

Тов. Щербицький відзначає, що в минулому році високі показники у виробництві кукурудзи поряд з такими відомими майстрами вирощування цієї культури, як товариші Долинюк, Блажевський, Ладані, Косянчук, Віштак, Пітра, Плюш та інші досягли своєю самовіданою працею багато молодих кукурудзіводів. По 70—100 і більше центнерів зерна кукурудзи з гектара зібтали комсомольсько-молодіжні ланки Антоніни Тетянки з колгоспу імені Степового Ново-Санджарського району Полтавської області; Катерини Гулій з колгоспу імені Шевченка Миргородського району цієї ж області; Зіни Осипець з колгоспу «Україна» Могилів-Подільського району Вінницької області; Богдани Кіт з колгоспу «Дружба» Боршівського району Тернопільської області; Фрозини Василичук з колгоспу імені Кірова Заставнівського району Чернівецької області та багато інших.

Повчальним є досвід поліського колгоспу «Зоря» Менського району Чернігівської області, який одержав по 58,6 центнера зерна кукурудзи з гектара на площі 60 гектарів і по 280 центнерів зеленої маси кукурудзи з качанами на площі 120 гектарів. В цьому колгоспі застосовували високу агротехніку як на посівах зернової, так і силосної кукурудзи, не роблячи між ними різниці. Посіви кукурудзи розмістили по кращих передниках, під зяб внесли по 30 тонн торфогнойових компостів на гектар.

В Житомирській області ланки відомих кукурудзіводів товаришів Ганин Савіни Оладько і Надії Григорівни Заглади та багатьох інших вирощують щороку по 70—80 і більше центнерів зерна кукурудзи з гектара.

Високої оцінки заслуговує також робота молодих кукурудзіводів Полісся. По 50—70 центнерів зерна кукурудзи з гектара виростили молодіжні ланки — Феодосії Мигловець з Ровенської області, Євдокії Сипко з Сумської області, Люби Власюк з Волинської, Ніни Гвоздь з Житомирської області, Васня Павлюка і Миколи Гайдука з Чернігівської області та багато інших.

Досвід цей дуже цінний і його треба вивчати безпосередньо в передових господарствах, в школах передового досвіду та широко впроваджувати у виробництво.

Це коштує необхідно зробити, тому що поряд з тисячами передовиків є ще багато ланок, колгоспів, радгоспів і цілих районів, які не оволоділи агротехнікою передових методів вирощування високих врожаїв кукурудзи, внаслідок чого в минулому році республіка не виконала взятого зобов'язання одержати по 50 центнерів зерна кукурудзи на площі 3 млн. гектарів.

Далі промовець спиняється на завданнях, які стоять перед сільським господарством республіки. XXII з'їзд Комуністичної партії Радянського Союзу, говорить тов. Щербицький, поставив великі і дуже відповідальні завдання перед партійними, радянськими і комсомольськими організаціями, перед усіма працівниками сільського господарства по дальшому збільшенню виробництва зерна, м'яса, молока та іншої продукції сільського господарства. Зокрема, виробництво зерна до 1980 року в республіці треба довести до 3,8 і закупки його — до 1,5 млрд. пудів. За цей період виробництво м'яса необхідно збільшити в 3,3 раза і молока — в 2,7 раза.

Для виконання державного плану хлібозаготівель, запаски насінних і фуражних фондів та видачі республікам необхідної кількості хліба на трудові ресурси публіка повинна виробити в цьому році не менше як 2 мільярди 300 мільйонів пудів зерна. Це значить — треба забезпечити врожайність зернових не менше як по 22 центнери з гектара. Це відповідальне завдання може бути виконано за рахунок вирощування високих врожаїв провідних культур — озимої пшениці, кукурудзи і гороху.

Як відомо, темпи зростання виробництва тваринницької продукції у нас ще відстають від потреб селення. Це є наслідком того, що багато господарств не приділяють потрібної уваги тваринництву, погано забезпечують його кормами і тому не виконують планів виробництва та продажу державі м'яса і молока. Цей рік повинен стати переломним у виконанні завдань семирічки по збільшенню виробництва продуктів тваринництва. Ми повинні різко збільшити виробництво і ринництва. Ми повинні різко збільшити виробництво і закупки молока і особливо м'яса в кожному господарстві, зробити все для того, щоб радянські люди якнайшвидше відчували результати здійснення рішень XXII з'їзду партії.

Для цього необхідно виробити м'яса в забійній нарізці в колгоспах і державних господарствах по 43 центнери на 100 гектарів орної землі і по 9,3 центнера на 100 гектарів інших сільськогосподарських угідь; молока — по 257 центнерів на 100 гектарів сільськогосподарських угідь. А в цілому по республіці відповідно м'яса — по 69 і 15 центнерів, а молока — 385 центнерів.

Для успішного виконання завдань по виробництву і продажу м'яса ми повинні докладати всіх зусиль, щоб здійснити заклики Микити Сергійовича Хрущова — відгодувати і продати державі в цьому році по одній свині вагою близько 100 кілограмів на 2 гектара орної землі, а в найближчі 2—3 роки забезпечити підгодівлю однієї свині такої ж ваги на кожний гектар орної землі. Враховуючи, що в збільшенні виробництва зерна, м'яса і молока вирішальне значення має кукурудза, за попередніми даними колгоспи і державні господарства будуть сіяти в цьому році кукурудзу на площі близько 10 мільйонів гектарів — тобто майже на 2 мільйони гектарів більше, ніж у минулому році.

Наш священний обов'язок перед народом, справа честі працівників сільського господарства і зокрема сільських кукурудзіводів України — виростити в 1962 році на площі 3 мільйони гектарів не менше, як по 50 центнерів сухого зерна кукурудзи, а на всій площі посіву цієї культури зерна по 40—50 центнерів. Зеленої маси з качанами в молочновоскової стиглості на площі один мільйон гектарів виростити по 400—500 центнерів, а на всій площі посіву кукурудзи на силос по 300—400 центнерів.

Нам потрібно заготовити понад 100 мільйонів тонн силосу, тобто по 20—25 тонн на корову, або по 6—7 тонн на умовну голову. Це дасть можливість забезпечити тваринництво силосом протягом року, в тому числі і в літній період.

Деякі товариші ставили питання про нестачу транспорту для перевезення сільськогосподарської продукції. Дійсно, в період збирання кукурудзи, цукрових буряків, картоплі і овочів у нас створюється напружене становище з транспортом. В республіці вживаються заходи для поліпшення постачання сільського господарства автотранспортом, шинами, тракторними в'язками і т. ін. Поряд з цим ми повинні забезпечити більш раціональне використання автотранспорту. Далі цього, насамперед, треба вже зараз дбати про підготовку такої кількості шоферів, щоб автомашини, особливо в період збирання врожаю, працювали обов'язково у дві зміни. Основну масу кукурудзи треба стловувати в полі, слід у полі кагатувати біля доріг і цукрові буряки на корм худобі, а також частину фабричних буряків. А потім, коли зменшиться напруженість, перевозити корми до ферм, а буряки — заводи.

Разом із збільшенням посівних площ кукурудзи ми розширюємо в два рази посіви зернобобових культур, головним чином за рахунок гороху — цього могутнього султунника кукурудзи, яким ми засіємо 1,6 мільйона гектарів. Площа посіву цукрових буряків на корм худобі збільшиться на 200 тисяч гектарів і досягне 745 тисяч гектарів.

Товариші! Зараз вже в кожному колгоспі і радгоспі визначено плани посіву кукурудзи. Тепер завдання полягає в тому, щоб всю кукурудзу розмістити насамперед по зяблевій оранці після кращих попередників. Слід сказати, що цьому важливому питанню багато колгоспів і радгоспів не приділяють належної уваги.

Під кукурудзу необхідно виділяти добре улоговинні, глибоко виорані на зяб. Як відомо, добріше кукурудзи і треба переважно відводити площі під посів кукурудзи. До кращих попередників належить і кукурудза, особливо, коли вона зібрана в молочновоскової стиглості.

Відомий майстер вирощування високих врожаїв Марко Озерний багато років вирощував кукурудзу на одній і тій же площі, і його послідовниця Ганна Степанівна з колгоспу «Червоний партизан» Верхньодніпровського району на Дніпропетровщині і багато інших високих врожаїв кукурудзи рік у рік одержують рекордні врожаї кукурудзи на постійних ділянках. Ланкою колгоспу імені ВКП(б) Черкаського району Черкаської області Ганна Хандусь в 1961 році посіяла кукурудзу після кукурудзи і збирила по 97 центнерів зерна з гектара. Вона намітила і в цьому році, тобто третій рік підряд, вирощувати кукурудзу на тій же площі.

Слід зараз перевірити, чи всі площі кукурудзи знають, так і на силос, закріплені за ланками і вирощувати кукурудзу.

Особливу увагу слід звернути на організацію, яку вже мають досвід вирощування високих врожаїв кукурудзи, докомплектувати їх необхідною кількістю людей. А там, де це потрібно, слід організувати ланки з тим, щоб знеособленої кукурудзи не було.

(Закінчення на 3-й стор.)

ПОЛУМ'Я МОЛОДИХ СЕРДЕЦЬ, НАТХНЕННУ ПРАЦЮ — ВЕЛИКІ СПРАВИ КОМУНІЗМУ

(Закінчення).

В боротьбі за одержання високих врожаїв вирішальне значення має вивчення і впровадження передового досвіду і досягнень науки. Зараз навчання — це головне. Всім членам ланок треба вивчити агротехніку і практично освоїти передові прийоми вирощування кукурудзи, підготовку і способи внесення добрив, підживлення. Кожен механізатор повинен добре знати машини, практично засвоїти техніку сівби і одержання точних квадратів, правильно регулювання сівалок на висів заданої кількості насіння і добрих та установку культиваторів для високоякісного обробітку посівів.

Треба мати на увазі, що вивчення і впровадження передового досвіду це не побажання, а важливе і обов'язкове завдання державного значення для кожного колгоспу і радгоспу, для кожного кукурудзовода, бо без знань і досвіду нічого і думати про високі врожаї кукурудзи. Одного ентузіазму для цього недостатньо. В кожній області, майже в кожному районі є свої передові кукурудзівники, які уміють вирощувати високі врожаї. Треба організувати вивчення їх досвіду, щоб він став надбанням всіх ланок.

Держава виділяє колгоспам і радгоспам потрібну кількість кондиційного і каліброваного насіння районних гібридів та сортів, яке підготовлено на калібрувальних заводах. Треба своєчасно вивезти це насіння, перевірити на схожість та зберігати його в придатних приміщеннях.

Головне в забезпеченні високого врожаю кукурудзи — це заготівля і внесення достатньої кількості місцевих добрив. Передові ланки, бригади і господарства на 1-е лютого цього року вже вивезли під кукурудзу по 20 — 30 і більше тонн місцевих добрив на гектар.

Проте багато колгоспів і радгоспів ще незадовільно організували заготівлю і вивезення місцевих добрив. В Одеській області план вивезення місцевих добрив за минулий рік виконано всього на 35 процентів, за грудень і січень вивезено під всі культури 895 тис. тонн, що становить лише четверту частину завдання по вивезенню добрив тільки під кукурудзу.

Відстають з вивезенням місцевих добрив під кукурудзу в Сумській, Чернігівській, Станіславській, Львівській, Житомирській і ряді інших областей. В цих областях погано використовують такий важливий резерв, як торф, вапно і дефекація для удобрення полів.

Всі факти невиконання завдань по вивезенню на поля органічних добрив, при наявності їх в господарстві, та поганого використання мінеральних добрив треба розглядати як заповдирення шкоди інтересам колгоспів і держави. Тут мова може йти про багатство. Було б доцільно комсомольським організаціям одночасно з активною безпосередньою участю в вивезенні добрив створити в колгоспах і радгоспах спеціальні пости, які б добивались від правлінь колгоспів або дирекцій радгоспів ліквідації недоліків у вивезенні і використанні добрив.

На вивезення добрив необхідно поставити максимальну кількість транспорту, всі наявні механізми, організувати роботу в дві зміни, залучивши до цього всіх членів ланок і спеціально створені бригади.

У вирощуванні високих врожаїв кукурудзи на великих площах вирішальне значення має широке впровадження комплексної механізації. В новій Програмі партії підкреслено, що всебічна механізація є головним шляхом підвищення сільського господарства, основою підвищення продуктивності праці.

Що дає комплексна механізація вирощування і збирання кукурудзи, докладно розповів кілька днів тому на республіканській нараді механізаторів сільського господарства прославлений бригадир Олександр Васильович Гіталов. Якщо в 1961 році по колгоспах Кіровоградської області в середньому на одного працюючого було вироблено 189 центнерів зерна кукурудзи, то по бригаді тов. Гіталова в 4 рази більше — 757 центнерів. Затрати праці на один центнер зерна кукурудзи в бригаді тов. Гіталова становили 1,1 години, а по колгоспах Кіровоградської області — 3,4 години; собівартість одного центнера становила в бригаді тов. Гіталова 42 коп., а по області — 1 крб. 30 коп., тобто в три рази вища. Крім видатного механізатора товариша Гіталова, який на протязі багатьох років вирощує кукурудзу без затрат ручної праці, у нас є сотні механізаторів, що навчилися вирощувати кукурудзу за допомогою механізмів, одержують врожаї по 40 — 60 центнерів кукурудзи з гектара при затратах праці від 1,3 до 2 людино-годин на центнер зерна.

Механізоване вирощування кукурудзи зараз набуває вирішального значення, і впровадження його у виробництво повинні займатися всі партійні, радянські і комсомольські організації, всі колгоспи і радгоспи.

Зараз треба своєчасно підготувати всі сівалки, щоб посів кукурудзи був проведений не більш як за 8 — 10 днів, організувати роботу просапних агрегатів в дві зміни, широко впроваджувати досвід використання тракторів на підвищених швидкостях, як це роблять перодові механізатори, обробляючи за день по 40 — 45 гектарів кукурудзи. Практика показує, що при роботі на підвищених швидкостях продуктивність агрегату збільшується на 30 — 35 процентів.

Одним із найважливіших питань виробництва кукурудзи є її збирання. В цьому році перед нами стоїть завдання зібрати кукурудзу на всій площі лише комбайнами.

На нараді працівників сільського господарства України Микита Сергійович Хрущов сказав: «Нам треба звернути особливу увагу на механізацію збирання кукурудзи. Механізація — це тепер головне в боротьбі за високі врожаї, за дешевий корм для худоби, а значить, за дешеве м'ясо і молоко».

В минулому році в республіці машинами було зібрано 40 процентів посівів кукурудзи. Сезонний виробіток на один кукурудзозбиральний комбайн становив 65 гектарів. Для того, щоб всю кукурудзу зібрати механізмами, продуктивність комбайнів треба підвищити в 2—3 рази. Це значить, що за сезон треба зібрати комбайном «Херсонець» не менше 200 гектарів кукурудзи, «КУ-2» не менше 100 гектарів, переобладнаним силосозбираль-

ним комбайном — 150 і переобладнаним зерновим комбайном — 100 гектарів. Таке завдання цілком реальне, воно підтверджується багатьма фактами передового досвіду.

Відомий в республіці комбайнер тов. Романюк з колгоспу «Нове життя» Скадовського району Херсонської області за сезон комбайном «Херсонець-3» зібрав 486 гектарів кукурудзи.

Комсомолец комбайнер тов. Нахман з колгоспу імені Димитрова Томаківського району Дніпропетровської області зібрав комбайном «Херсонець» 364 гектари кукурудзи. Багато є комбайнерів, майже в кожній області, які, добре освоївши комбайн, збирали за сезон по 200 і більше гектарів кукурудзи.

Наша молодь, комсомольці — це освічені, технічно грамотні люди, які не повинні заспокоюватися середніми показниками, а домагатися виробітку по 250 — 300 і більше гектарів за сезон на комбайні «Херсонець», і цілком правильно багато молодих механізаторів на сьогоднішній нараді беруть підвищені зобов'язання. Треба, щоб їх ініціативу підтримали всі молоді механізатори.

На більшості комбайнів буде працювати в основному молодь, і від того, як молоді комбайнери освоюють техніку, вивчать машини, буде у великій мірі залежати успіх збирання кукурудзи. Тому нам зараз же, не гаючи жодного дня, необхідно серйозно зайнятися підготовкою на кожен комбайн по два комбайнери.

До збирання кукурудзи треба підготувати, крім кукурудзозбиральних комбайнів, всі силосні комбайни, а також переобладнати в минулому році зернові. Крім того, вже тепер залежить від потреби необхідно організувати переобладнання силосозбиральних комбайнів для збирання кукурудзи в повній стиглості.

Виступаючи на цій нараді, товариші Пасічник з Вінницької області, Моторний з Херсонської області, Таран з Донецької області та інші товариші говорили, що зараз «Наш девіз — кожен кукурудзовод — механізатор». Цей заклик заслуговує великої уваги. Всі члени ланок, вся молодь, яка працює в сільському господарстві, має змогу протягом найближчих років оволодіти кількома спеціальностями, бути одночасно трактористом, комбайнером, шофером, слюсарем, зварником, електромонтером і т. ін., стати класними трактористами-машиністами.

Перед молоддю України, продовжує тов. Щербинський, стоять дуже великі і почесні завдання. Комсомольська організація республіки зобов'язується в 1962 році на площі 1,5 мільйона гектарів виростити та зібрати по 50 і більше центнерів сухого зерна кукурудзи з гектара. Це зобов'язання цілком реальне. Але треба завжди пам'ятати, що високі врожаї кукурудзи самі не прийдуть. Їх можна досягти лише впертою, наполегливою працею.

Головне зараз — не втратити часу, зустріти весну всебічно підготовленими, вміло розставити людей, підвищити рівень організаторської роботи комсомольських організацій, забезпечити, щоб кожна ланка досконало вивчила передовий досвід по вирощуванню високого врожаю кукурудзи і застосувала його на своїй ділянці.

Від роботи з людьми, від бойової організаторської роботи первинних комсомольських організацій, райкомів, обкомів, ЦК ЛКСМУ від того, як ми організуємо соціалістичне змагання, залежатиме успішне виконання взятих зобов'язань. Треба, щоб комсомольські організації на основі Звернення наради працівників сільського господарства, наради механізаторів, а також Звернення наради молодих кукурудзівників, яке буде сьогодні прийняте, опрацювали практичні заходи по проведенню організаторської і масово-політичної роботи.

Поряд з юнаками і дівчатами, які мають вже досвід одержання високих врожаїв кукурудзи, в цьому році в боротьбу за велику кукурудзу включаються нові за-

гони комсомольців і молоді. Первинні комсомольські організації, райкоми повинні подати їм всебічну допомогу, оточити увагою, створити всі умови для того, щоб це славне поповнення молодих кукурудзівників виростило високий врожай на всій площі посіву, з честю виконало взяті зобов'язання.

Треба, щоб комсомольські організації, колгоспи і радгоспи приділили виключну увагу дальшому поширенню досвіду учнівських бригад, зокрема вивченню і широкому впровадженню досвіду таких славних юних кукурудзівників, як Надя Костенко з Полтавської області, Галя Мішуровська з Кіровоградської області, Галина Качан з Київської області, Антоніна Сердюк з Черкаської області та багатьох інших.

Слід було б, щоб Центральний Комітет ЛКСМУ систематично узагальнював досвід молодих кукурудзівників, зокрема вивчив всі пропозиції і побажання учасників нинішньої наради.

Було б правильно сьогодні поставити питання так, що вирощення врожаю кукурудзи не менше 50 цнт. зерна з гектара на площі 1,5 млн. гектарів є бойове і відповідальне завдання не лише кукурудзівників, а всієї комсомольської організації республіки. А це вимагає від усіх комсомольських організацій посилити шефську допомогу селу, всебічно сприяти молодим кукурудзівникам, а також буряководам, тваринникам у вирощуванні високих урожаїв і в досягненні високої продуктивності худоби.

На закінчення тов. Щербинський висловив впевненість Центрального Комітету Комуністичної партії України, Уряду республіки, всього українського народу в тому, що комсомол, молодь Радянської України з честю виконають всі завдання, які ставляться перед нею, будуть йти в перших рядах будівників комунізму. (Тривали оплески).

Учасники наради одногласно прийняли Звернення до комсомольців і молоді колгоспів і радгоспів, до всіх юнаків і дівчат Радянської України, в якому закликають їх потроїти трудові зусилля, зробити 1962 рік справді відчутним для радянських людей у створенні достатку сільськогосподарських продуктів.

У боротьбу за кукурудзу, говориться в Зверненні, ми вступаємо чотирьохсоттисячною армією. Яка це велика сила! Почесний обов'язок кожного з нас — добитися того, щоб всі молоді люди колективно виконали свої зобов'язання. Давайте ж попрацюємо так, щоб на комсомольських гектарах зібрати найвищі в світі врожаї кукурудзи. Ми закликаємо всіх, у кого гарячі серця і працюючі руки, не гаючи ні хвилини дорогоцінного часу і вже сьогодні широко розгорнути змагання за одержання на кожному з півтора мільйона гектарів по 50 і більше центнерів зерна кукурудзи з кожного гектара і на такій же площі виростити високий врожай силосної маси. Таке завдання нам під силу.

Будемо ж, друзі, працювати так, говориться далі в Зверненні, щоб 1962 рік став роком масового зростання молоді на рівень з Героями Праці.

Від імені всіх молодих кукурудзівників і механізаторів республіки учасники наради закликають ЦК КПРС, особисто Микиту Сергійовича Хрущова, ЦК КП України, що вони не пошкодують сил і енергії і внесуть свій гідний вклад у збільшення виробництва зерна — основні розвитку сільського господарства.

З величезним піднесенням учасники наради прийняли вітальні листи Центрального Комітету Комуністичної партії Радянського Союзу і Центральному Комітету КП України. В залі довго не встигав бурхливо оваціати на честь рідної Комуністичної партії, її лєнінського Центрального Комітету на чолі з товаришем Микиткою Сергійовичем Хрущовим.

Для учасників наради молодих кукурудзівників в Палаці спорту був даний концерт.

(ПАТАУ).

До 75-річчя з дня народження В. І. Чапаєва

НАРОДНИЙ ГЕРОЙ

МЕНІ, колишньому матросу Волзької військової флотилії, неодноразово доводилось зустрічатися з бійцями Чапєвської дивізії і разом з ними діяти. Ми стикалися з ворогами нашої країни при визволенні Поволжя у 1918—1919 роках на Волзі, Камі, Білії. При формуванні цих річкових перекидали судами нашої флотилії бійців Чапєвської дивізії. Операції по переправі чапєвців біля Вятських полів і північніше Уфи через ріку Білу, де мені довелося бути командантом загону десантних суден, назавжди збереглись у моїй пам'яті.

Чапєв, один з перших червоних командирів, цю особу в собі краці якості народних полководців. Все своє життя, талант командира-самородка він віддав самовідданій боротьбі за Радянську владу, за велику справу Комуністичної партії. Василя Івановича виховала партія Леніна, в ряди якої Чапєв вступив у вересні 1917 року.

З винятковою вимогливістю і турботою ставився він до підлеглих. Чапєв не терпів ані найменшого відхилення від своїх наказів і сам свято виконував накази, які одержувала дивізія від командуючого армією Миколи Васильовича Фрунзе.

Найбільш близьким і рідним для Чапєва було ім'я Володимир Ілліча Леніна. Ілліч тоді вимагав, щоб Східний фронт активно наступав на Колчака, швидше очищав Урал і Сибір від білогвардійських орд.

Цей заклик був для Чапєва вищим наказом Батьківщини. Виконуючи його, чапєвці в районі Бузульми і під Белебеем розормили корпус генерала Каппеля, до зубів озброєної англійською і американською зброєю.

В боях Чапєв був кілька разів поранений, але не покидав поля битви. Під Уфой у нас на очах під час форсування ріки Василя Івановича поранило з ворожого літака. Наш швидку перев'язавши голову, він разом з Фрунзе і Фурманов-

вим керував переправою, а потім першим вірвався у місто.

Після звільнення Уфи Чапєвська дивізія була перекинута в Оренбурзько-Уральський район. Штаб дивізії був розташований у станції Лбищенській, в 60 кілометрах від переднього краю. Сюди в ніч з 4 на 5 вересня 1919 року увірвалися білокозаки. Зав'язався нерівний бій. Чапєвці спробували організувати опір, але сили були нерівні. Чапєв з групою товаришів відбив у противника кулемет і захопив його позиції, але втримався на них не вдалося. Тоді чапєвці почали пробиватися до ріки Урал.

Поранений, стікаючи кров'ю, Василь Іванович кинувся в ріку. Швидкі води підхопили його і несли за течією. Кулеметна черга ворога наздогнала Чапєва на середині ріки. Разом з ним загинув і командир дивізії П. С. Батурін. Їх вірний бойовий товариш Петро Ісаєв відстрілювався до останнього патрона і загинув смертю героя.

Світлий образ В. І. Чапєва вдихав життя наших воїнів на самовіддане виконання історичних рішень XXII з'їзду КПРС по зміцненню обороноздатності нашої Батьківщини, на боротьбу проти нових спроб імперіалістів розв'язати третю світову війну.

І. ОЛЕНЬ,

капітан першого рангу у відставці, член КПРС з 1919 року.

Стою в степу...

Стою в степу, де гречки білі. Думки, думки, неначе рій. Тут першу борозну в артілі Колись виводив батько мій. А там, де колос жовтоусий І медом соняшник пропах, Моя замріяна катуся В'язала першого снопа. Було нелегко, мабуть, в полі Ім будувать колгоспний лад, Бо їжа вся — дрібочок солі Та ще черствого хліба шмат. І в них, можливо, й на приміті Ще не було мене в ті дні... А вже найкраща доля в світі Тоді належала мені.

Дош

Дош іде. О, скільки губ Напуває ним земля! Навіть сонях-сонцелюб Жовту миску підставля. Підставляє ще і це, Хоч написав вже давно... Наливається дощем Та повнішає зерно.

Батько

В хаті жарко. В хаті задуха. А надворі якраз благодать. Кине батько на руку кожуха Та й подиба на сіно спать. Але й там якоїсь мороки Не засне, хоч і добра постіль. Все пригадає давні роки, Та як сходилися в артілі... У конторі, хоч вішай сокиру, Так накурено. Гамір. Крик. Всі кричать — голова, бригадири, А мовчить тільки він, рахівник. Бо болів про свою роботу. Добре істину знав таку, Що не можна навіть на йоту Помилитися рахівнику. Так пригадає до півночі То серйозне, а то смішне... Та тихенько й закриє очі, Та й не зчується, як засне. Тільки падають з неба зорі. Так їх рясно! Такі ясні! Сниться батькові, що в конторі Нароховує він грудодні.

Біля річки Інгульця...

Біля річки Інгульця, Під тію вербою, Біля того камінця Стрілись ми з тобою. Мерехтіли промінці У Волосожарі, Як на тому камінці Ми снідли в парі. Танцювали з краю в край Хвилі, наче п'яні. «Ой, дівчино, шумить гай...» Грав я на баяні. Хоч короткі, та п'яні Весняні ночі. Тн казала: «Ой які В тебе гарні очі». Біля річки Інгульця, Де схилились верби, Біля того камінця Стрілись нам тепер би... с. Рівне.

Пісні і танці Півночі

РОСІЙСЬКА Північ — одна з найбільших скарбниць народного мистецтва. Тут, на узбережжі Білого моря з давніх-давен жили покоління людей, які зберігали і збагачували народне мистецтво. Організований у 1926 році сільською вчителькою Антоніною Якіною Колотиловою, Північний народний хор, який завтра починає свої гастролі в Кіровограді, незабаром завоював популярність і переїхав з селі до Архангельська. Створена в 1934 році творча група з майстрів співачок і розповідачок на чолі з Марфою Семенівною Крюковою, написала цілий ряд творів. Згодом в

хор прийшли молоді матці, і колектив став виконувати не тільки пісні, але й танці. У 1957 році на Всесоюзному конкурсі, присвяченому VI Всесвітньому фестивалю молоді і студентів в Москві, Північний народний хор завоював Золоту медаль і звання лауреата. А Всесоюзний фестиваль музичних театрів, ансамблів та хорів, проведений на честь 40-річчя Жовтня, приніс колективі найвищу нагороду — Диплом першого ступеня і знову звання лауреата. Північний народний хор побував у Польщі, Угорщині, Болгарії, Чехословаччині. В репертуарі колективу — народні пісні, танці, частівки, ліричні кадрилі і багато інших номерів. Гастролі талановитого колективу на Кіровоградщині — дружній, щирий і неповторний привіт з далекій Півночі. В. ОГІНСЬКИЙ, завідувачий постановочною частиною хору.

На знімку: Зінаїда СТАРІКОВА виконує пісню «Уродилася я дівчука бедою». Фото А. ПУГАЧОВА.

Будиночок в Михайловському

МИХАЙЛОВСЬКЕ, Тригорське. Святогорський монастир — кому не знайомі ці назви? Тут відбував заслання великий російський поет Олександр Сергійович Пушкін. В цих місцях він написав значну кількість своїх кращих творів. На високому пагорбку Святых (тепер Пушкінських) гір, в оточенні вікових дерев, покоїться прах поета-патріота, співця свободи. До нього ніколи не заросте народна стежина. В Пушкінському заповіднику, якому щорічно минуло сорок років, все пагадує про поета. З великою душевною схвилюваністю ступають екскурсанти на поріг будиночка-музея, в якому змужнів талант поета і створені ним такі поетичні шедеври, як народна драма «Борис Годунов», кілька глав «Евгенія Онегіна», поєми «Цыгане» і «Граф Нулін», вірші «Деревня», «19-го октябрю», «Вновь я посетил...», «Вакхическая песня» і багато інших. Коли ходиш по пагорбках над річкою Сороттою, старовинними липовими алеями, якими колись бродив Пушкін, здається, що все тут тобі знайоме давним-давно. Ось лісистий пагорбок, на якому часто відпочивав Пушкін, і, дивлячись на озеро, з сумом згадував інші береги, інші хвилі. А ось «Алея Керн». В червні 1825 року Олександр Сергійович саме тут вручив А. П. Керн примірник другої глави «Евгенія Онегіна», в нерозрізаних сторінках якої лежав складений вчетверо аркушик паперу з чудовими віршами «Я помню чудное мгновенье». Будиночок Осипових, спокійне озеро Кучане, старовинний Ганібаловський став, «скамья Онегіна» — скільки краси і поетичної привабливості в цих заповідних місцях! Але особливо вартій уваги в Пушкінському заповіднику будиночок, в якому жила няня великого російського поета Орніа Родіонівна. У цього приміщення своя, дещо незвичайна історія. Колись його зберігав син Пушкіна Григорій Олександрович. Двічі будиночок ледве не згорів — в 1908 році під час поже-

жі і в 1918 році, коли згряз білобандитів увірвалася в садibu великого поета. В обох випадках будиночок відстояли від вогню місцеві селяни. За роки Радянської влади будиночок ніяк не перетворений в музей. Але 13 липня 1941 року в село Михайловське ввірвалися фашистські загарбники. Три роки вони безчинували в пушкінських місцях, намагаючись знищити все, що свято зберігалось радянським народом. Пушкінський куточок окупанти пограбували і спалили, а будиночок няні перетворили в бліндаж. Зразу ж після визволення заповідника в роботу по його реконструкції включилися наші білий-мінери. Тільки за один день вони знехотили біля двох тисяч п'ятсот мін. Була замінована і могила О. С. Пушкіна, але людодійському задумові гітлерівців не вдалось здійснитися. Тепер будиночок няні такий же, яким він був при житті поета. Приміщення має дві кімнати. В першій з них на спеціальній вітрині виставлені предмети, знайдені в 1945 році під час розкопок старого фундаменту будиночка няні. За історію свого існування Пушкінський заповідник став місцем паломництва радянських людей різного віку, професій і національностей. Рибалки Камчаткі і залізничники Білорусії, нафтовики Башкирії і металурги Ліпецька, хлібороби з Кубані і будівельники Москви, шахтарі Донбасу і вчителі Прибалтики... Та хіба всіх перелічити! Тільки за три літні місяці минулого року в заповідних місцях побувало понад 120 тисяч екскурсантів. Кожен, хто приїде в Михайловське, обов'язково побуває і в знаменитому будиночку няні, сама обстановка якого, матеріали, зібрані в ньому, допомагають глибше зрозуміти і відчувати, як близько стояв великий російський поет до народу. Е. ОЛЕКСАНДРОВ, м. Псков.

Вони приносять людям радість

РОБИТИ людям тільки радість — такий девіз керують у своїй роботі майстри і швей Олександрійського ательє мод. Багато хороших слів говорять люди на їх адресу. І цілком заслужено. Вони роблять так, щоб пошита річ була добротною і красивою, щоб вона відповідала смакам і вимогам замовника. Тут працюють п'ять бригад. Своім ставленням до праці, до замовників вони завоювали звання бригад комуністичної праці. Не відстають від старших товаришів і комсомольці ательє. Вони створили свій контрольний пост, який слідкує за якістю продукції, що випускається. Комсомольська організація надає великого значення оволодінню робітництвом суміжних професій. Зараз тут немає жодного комсомольця, який на тій чи іншій операції не зміг би замінити свого товариша. Комсомольці ательє не тільки самі підвищують свій фаховий рівень, а й навчають швейній справі десятикласників середньої школи № 4. Заслуженим авторитетом користуються комсомолки Валентина Микитенко, Катя Коханенко, Оля Соловйова та інші. Своєю самовідданною працею вони приносять людям радість. А це — найбільша нагорода комсомольцям ательє — людям скромної професії. Г. УДОВИЧЕНКО, наш позаштатний кореспондент.

ЗА НОВІ УСПІХИ

НАБЛИЖАЄТЬСЯ 40-річчя з дня створення Всесоюзної піонерської організації імені Леніна. До цієї знаменної дати юні ленінці прагнуть підійти із значними успіхами в навчанні, щоб вирости гідною зміною своїм батькам. З метою визначення і розв'язання нових завдань, що стоять ними перед піонерією, цими днями відбулось засідання ради міської піонерської організації. На ньому було утворено секції політико-виховної роботи в школі, методичної роботи і навчання піонерського активу, естетичного і фізичного виховання, шефських зв'язків з підприємствами та іншими. А. ЧУБЕНКО, м. Кіровоград.

(нині Новомиргородський район), Велика Виска, Мала Виска та інших. VIII окружна комсомольська конференція (червень, 1924) відмітила значний ріст піонерських організацій за останній рік. На той час вже існував центральний клуб юних ленінців, в його активі було 735 дітей. При цьому клубі навчалася грамоти 200 хлопчиків і дівчаток. В с. Черняхівці існував піонерський табір-комуна, в якому майже половину становили піонери. В селах округу налічувалося 24 піонерські організації, а в них — 397 піонерів. В самому Єлисаветграді було на той час більше 2.000 юних ленінців. ЗАКІНЧУВАВСЯ будівельний період. Партия розгорнула боротьбу за індустріалізацію країни. Піонери Кіровоградщини організаційно зміцніли і виростили, ставали активними будівниками соціалізму в нашій країні. В. КАЛІНИЧЕНКО, директор державного архіву Кіровоградської області. Е. ГОРБУНОВА, старший науковий співробітник архіву.

Сторінки піонерського АІЛОПИСУ НАРОДЖЕННЯ

(Закінчення. Початок див. в № 15). Комсомольці завжди були активними організаторами і керівниками дитячого комуністичного руху, використовували при цьому різноманітні форми і методи виховної роботи. 26 липня 1921 року газета «Известия» вмістила кореспонденцію під заголовком «Дитяче свято». В ній писалося: «В Златополі місцевим комітетом КСМУ було влаштоване дитяче свято, в якому брало участь 1.000 дітей. Святування відкрилось «Інтернаціоналом». Були влаштовані ігри на площі біля клубу КСМ. Після ігор дітей частували чаєм. До вечора всі діти стрункими рядами, з червоними прапорами, з оркестром відправились в перший радянський театр, де для них був влаштований спектакль...». З 1922 року дитячий рух набирає все більшого розмаху в країні, в тому числі і на Кіровоградщині. В цей час утворюються групи «юних спартаківців». В м. Єлисаветграді групи виникли при всіх школах і виробничих комсомольських осередках. ДРУГА Всеросійська конференція комсомолу, яка відбулась 19 травня 1922 року, прийняла рішення створити піонерські організації. Ця дата і ввійшла в історію, як день народження піонерії. Влітку 1922 року в Єлисаветграді була скликана перша загальноміська дитяча конференція, яка поклала початок існуванню піонерії в місті. Такі ж конференції відбулись в багатьох великих населених пунктах Єлисаветградського і Олександрійського повітів (нинішня територія Кіровоградської області). 1923 рік був роком швидкого зростання піонерських організацій в нашому краї. Вони починають відігравати все значнішу роль у вихованні дітей в комуністичному дусі. Можна навести багато прикладів активної діяльності юних піонерів міста і села. Піонерська організація школи № 4 в 1923 році організувала школярів на збирання коштів для допомоги безпритульним дітям Німеччини. Надзвичайно активно діяла організація в школі № 9, хоч до її складу входило тоді лише 42 учні. Вони видавали газету «Червона хвиля», журнал «Школяр». В одній з доповідей завідуючого цієї школою підкреслювалось: «Піонерська організація взяла на себе керування шкільною бібліотекою. Піонери самі видають книги учням, беруть активну участь у справі зміцнення шкільної дисципліни». В школі № 6 піонерська організація в складі 30 дітей організувала літературний, співочий, драматичний гуртки та студію образотворчого мистецтва. Вони влаштовували вечори, а виручені від цього кошти витрачали для допомоги безпритульним. У Новомиргородській школі № 1 піонерська організація звертала особливу увагу на відстаючих та пасивних учнів, і це давало позитивні наслідки. Документи архіву розповідають про активну діяльність піонерських організацій у селах Панчево